

Detektivní příběh z jezdeckého prostředí

Kuň a já

Nečekaná výhra

bambóok

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

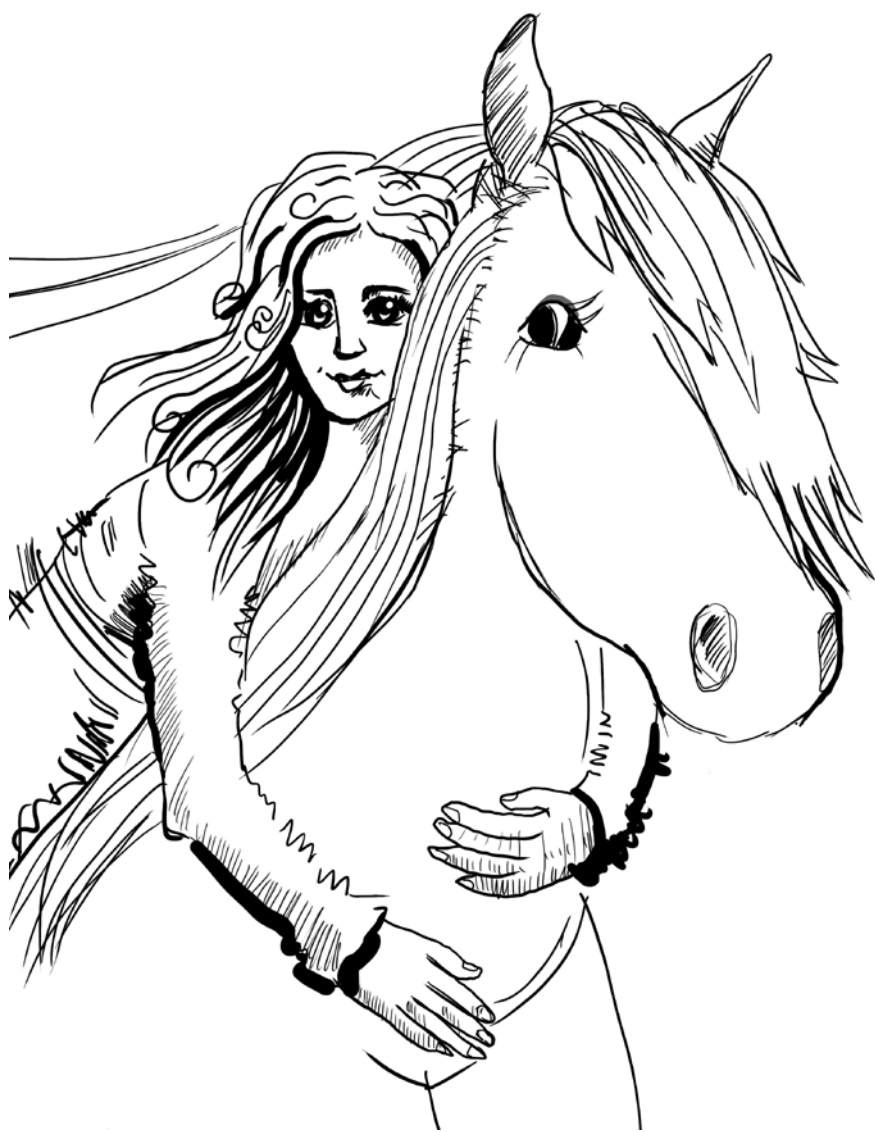
Kůň a já

Nečekaná výhra

© Grada Publishing, a.s., 2023
Text © Oldřiška Ciprova, 2023
Ilustrace © Lenka Němcová, 2023

Přírůstek

„Adélko, počkej na mě,“ volala maminka, když dcerka zbrkle vyskočila z auta. Právě přijely k jezdeckému oddílu Vraník. Adi se v běhu zastavila a otráveně se na maminku otočila:

„Ale mami,“ hlesla a nerada se zastavila. „Víš, jak pospícháme!“

„Ono ti to neuteče,“ zabručela maminka, zamkla auto a vydala se za nedočkavou dcerkou směrem k jízdárně, kam Adélka už skoro tři měsíce chodila.

„Uteče,“ namítla Adélka. „Kája už mi psala zprávu, že je tu od rána.“

„Kája se asi dokáže rychle vypravit,“ pokrčila maminka rameny a maličko se usmála. Bylo jí jasné, že Adélka je jako na trní.

Včera večer totiž vedoucí oddílu Simča všem napsala, že jedna z kobylek ve stáji bude v noci rodit hříbátko. Adélka samozřejmě nemohla dospat, a protože byla sobota, už od rána popoháněla maminku, aby si pospíšily do klubu a holčička se mohla na novorozené hříbátko podívat.

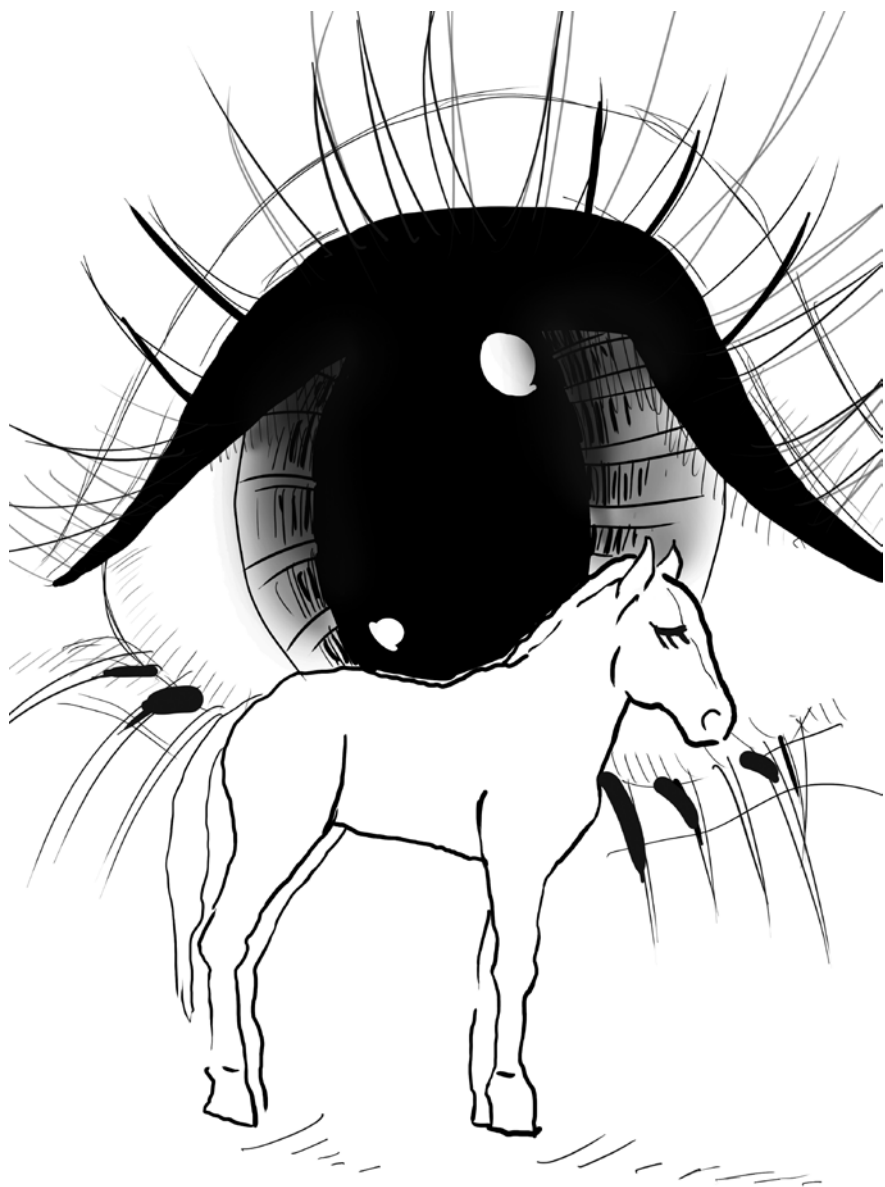
Vtom ze dveří vyběhla Karolínka s očima navrch hlavy.

„Adi, poběž, to musíš vidět!“ zvolala a napřáhla ke kamarádce ruku. Adélka si s maminkou vyměnila pohled a ta kývla. Adi radostí poskočila a utíkala za Kájou.

„Já vás doženu,“ volala za nimi maminka, ale dívky už ji neslyšely.

„V noci se prý stal zázrak,“ informovala Karolínka Adélku, hned jak vstoupily do klubovny. „To budeš čubrnět.“

„Hříbátko je krásné, vid’?“ tleskla Adi vesele rukama.

„Nech se překvapit, ale myslím, že něco takového jsi ještě nikdy neviděla,“ prohlásila Kája tajemně. „Vlastně nikdo z nás. Dokonce ani Simča to nikdy neviděla.“

„Je to hříbátko nějak zvláštně zbarvené?“ byla Adélka zvědavá.

„Ty jsi ale nedočkavá, vždyť už tam budeme,“ smála se Karolínka. „Já jsem byla hrozně překvapená, tak tě o to nechci připravit.“

Tím ovšem ještě víc povzbudila Adélčinu zvědavost.

„Kájo, ty jsi hrozná,“ napomenula kamarádku.

„Jsem, ale bude to stát za to,“ zasmála se Kája bezstarostně a vlekla Adélku podél boxů přímo k novopečené koňské mamince.

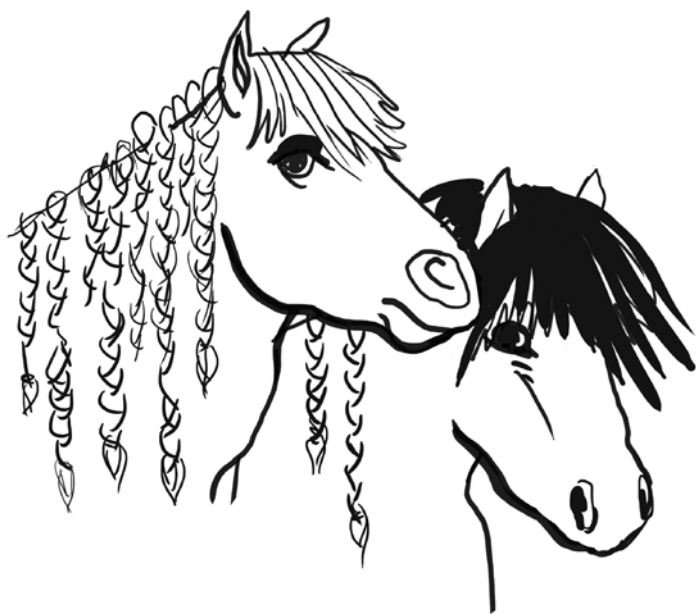
Teplokrevná kobyla Tamara byla ve Vraníkově ustájena teprve dva roky. A protože byla tato stárnoucí kobyłka s dobrým původem využívána jen k občasným vyjížděnkám, připadala Simče nevyužitá. Po dohodě s majitelem klubu

ji nechali připustit, s tím, že narozené hříbátko zůstane ve Vraníkovi a omladí tamější koňský kolektiv. A otcem nebyl nikdo jiný než Adélčin favorit Sindibád.

Možná právě proto byla Adélka na hříbátko tak moc natěšená.

„Je podobné Sindíkovi, nebo Tamaře? Aspoň to mi řekni!“ naléhala Adélka na Karolínku.

„Uvidíš sama,“ zůstávala Kája dál tajemná.

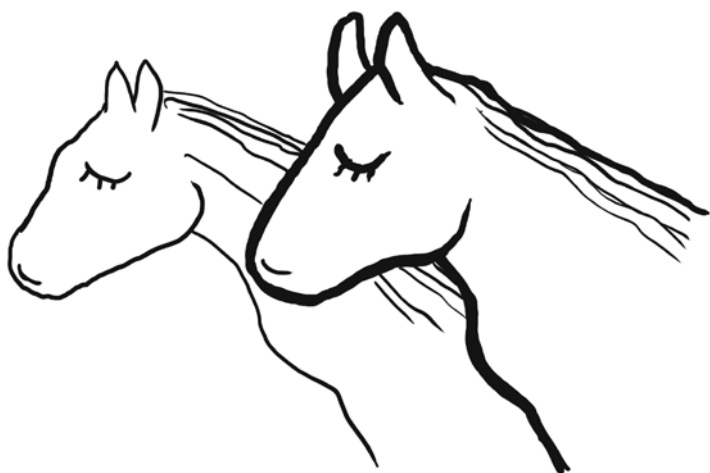

Konečně doběhly k boxu, kde byla Tamara s hříbátkem. Simča tam stála a netvářila se zrovna vesele. Alespoň ne tak, jak by Adélka předpokládala.

„Ahoj, Simčo,“ pozdravila ji Adélka. „Jdu se podívat na to hříbátko.“

„Ahoj, Adi,“ odpověděla Simča. „Tak pokud se jdeš podívat na hříbátko, budeš asi dost překvapená,“ pousmála se vedoucí oddílu.

„Jak to myslíš?“

Adélka už byla z celé té záhady kolem hříběte trochu otrávená. O co tady k čertu jde?

„Tamara nám přichystala menší překvapení,“ odpověděla Simona. „Podívej se sama,“ dodala a otevřela vrata do boxu.

Napnutá Adélka konečně nahlédla dovnitř.
A strnula.

„Ale ... jak je to možné?“ zírala na nový přírůstek nevěřicně.

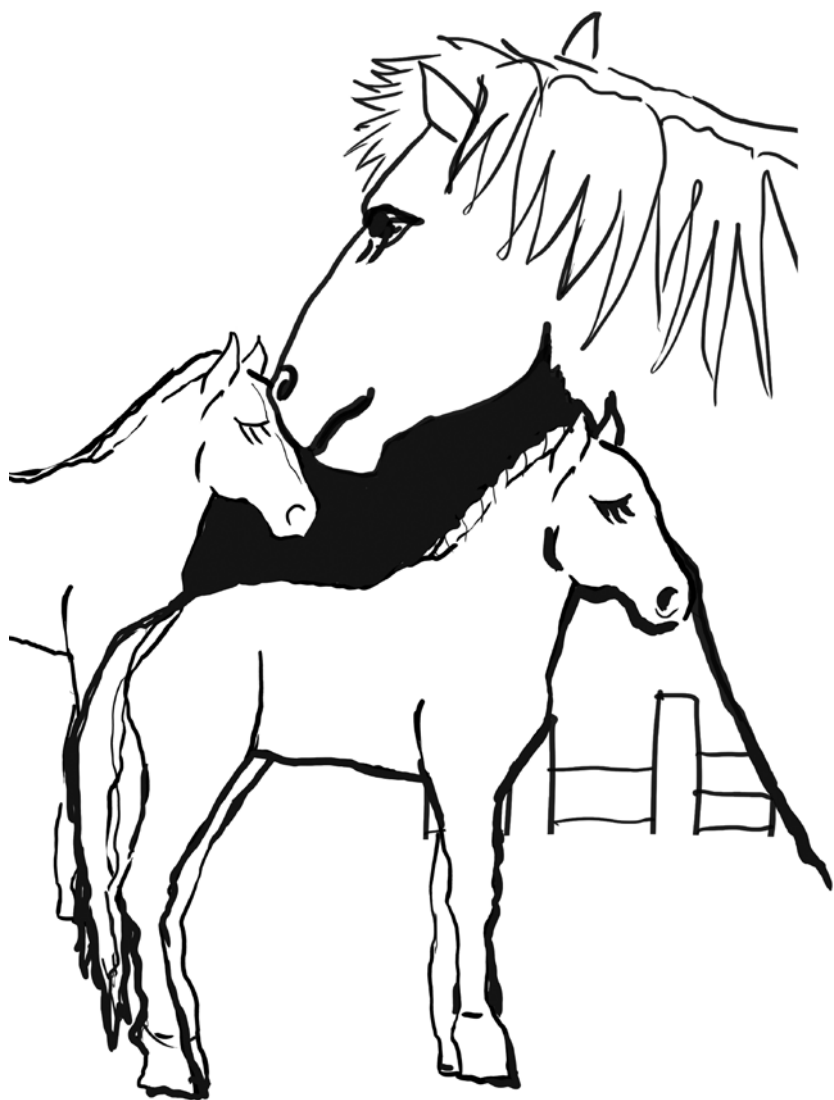
„To se mě neptej,“ odtušila Simča unaveně.
„Ani nevím, jestli mám mít radost.“

„Určitě ano,“ pípla Adélka, stále ještě trochu v šoku. „Myslela jsem, že něco takového se stává jen v knížkách.“

„A taky ve Vraníkovi,“ zahihňala se Kája.

„To je fakt,“ řekla Adélka a dál nevěřicně zírala na Tamaru, u které stál nový přírůstek, v koňském světě velmi vzácný a obávaný.

Tamara té noci totiž porodila hříběcí dvojčata.

Dvojčata

„Ta hříbátka jsou úplně stejná,“ vrtěla Adélka nevěřícně hlavou.

„To tak bývá. Mají totožný odstín hnědé srsti, kopyta i zuby. Jsou prostě úplně identická,“ vysvětlila Simona. Na vedoucí byla patrná únava a Adélka chápala vážnost situace.

„Koňské maminky nejsou na rození dvojčat vůbec uzpůsobené, a už jen to, že se obě hříbátka narodila živá a zdravá, byl vlastně takový malý zázrak, který se u nás ještě nikdy nestal,“ dodala vzápětí.

„A mají lysinku jako Sindík!“ ukázala nadšeně Adélka na hříbátka. Jsou to kluci, nebo holčičky? A jak se vlastně jmenují?“ ptala se dychtivě.

„Holčičky to jsou,“ usmála se konečně Simona naplno. „A jména ještě nemají.“

Adélce se rozbušilo srdce trochu rychleji.

„A ... mohly bychom jim tady s Kájou ta jména vymyslet? Prosím,“ žadonila a upřela na vedoucí prosebný pohled.

„Ano, šlo by to?“ přidala se Karolínka a sepjala prosebně ruce. Simča se musela držet, aby se nerozesmála.

V té chvíli dorazila k boxu Adélčina maminka.

„Je to tady pěkné bludiště,“ utrousila a podívala se na dcerku. „Tak co, líbí se ti to hříbátko?“

„Mamí, jsou dvě!“

„Dvojčata?“ zeptala se maminka udiveně.

„Jo! A jsou to hříběcí holčičky a my je smíme pojmenovat,“ drmolila Adélka a při poslední větě se znovu podívala na Simču.

„No jistě, vlastně, proč ne?“ svolila vedoucí, hned však zdvihla ukazováček do vzduchu: „Ale, holky, nenechte se moc unést fantazií,“ dodala.